

Arrest

nr. 80 051 van 24 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. WAEGEMANS loco advocaat M. VANDEVYVERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 juni 2011, verklaart er zich op 24 juni 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 23 januari 2012, verstuurd op 24 januari 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U bent een 29-jarige soennitische Afghaan van Pashtou-origine. U werd geboren in het dorp Nawar, in het district Hisarak, in de provincie Nangarhar. Daar woonde u de eerste twintig jaar van uw leven met uw moeder. Uw vader overleed toen u nog maar een jaar oud was. Uw familie bezit vele gronden in de omgeving van uw dorp. Deze werden verdeeld toen uw zeven nonkels naar Engeland verhuisden en worden bewerkt door lokale landbouwers. U heeft nooit onderwijs genoten en bent bijgevolg analfabeet. Onder de taliban voorzag u in uw onderhoud door opium te verkopen. Acht jaar geleden verhuisde u met uw moeder omwille van haar gezondheid naar de stad Jalalabad waar u een huis kocht. Daar

startte u samen met uw zakenpartner Z. een groothandel in eetwaren op de Haji Kocha-markt. U reisde vaak naar Pesjavar, Pakistan, om producten in te slaan en rekeningen te betalen. Daarnaast verkreeg u via een smokkelaar een paspoort om naar Engeland te reizen. U verbleef er telkens zes maanden in 2005, 2008 en 2010. In 2005 leerde u er de Roemeense orthodoxe Claudia M. kennen met wie u in 2008 zou trouwen. Naast uw moedertaal Pashtou spreekt u ook vlot Engels. In 2005 verbleef u zes maanden in Engeland om uw ooms en neven te bezoeken. U leerde er de Roemeense orthodoxe Claudia M. kennen met wie u een relatie begon. U vertelde uw moeder dat u iemand had ontmoet in Engeland en keerde drie jaar later terug om deze vrouw te huwen. Het huwelijk werd niet voltrokken voor de wet maar met een 'nika' (islamitisch huwelijk). In 2010 ging u voor een derde maal naar Engeland om uw echtgenote te bezoeken. Uw problemen begonnen eind mei 2011. U vertrok op een ochtend naar Pesjavar voor zaken. Die dag kreeg uw moeder bezoek van een ouder koppel die met het aanbod kwamen om hun dochter te huwen. Uw moeder vertelde hen dat u reeds gehuwd was met een orthodoxe vrouw. Die avond probeerden mensen (taliban of gewone dorpelingen) jullie huis binnen te dringen. Door de angst en haar hoge bloeddruk kwam uw moeder hierbij om het leven. Daarna staken de indringers het huis in brand. Uzelf was heel die dag in Pesjavar en werd 's avonds op de terugweg op de hoogte gebracht door uw assistent Z. die in uw straat woont en op de hoogte was van deze gebeurtenis. Hij zei u dat u beter kon vluchten omdat iedereen wist dat u met een christelijke vrouw getrouwd was en dat u zou gedood worden bij uw terugkeer naar Jalalabad. U vertrok de volgende dag vanuit Pesjavar naar Europa met het geld dat uw assistent u opstuurde. Op 23 juni 2011 kwam u aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door dorpelingen of door de taliban omdat u in Engeland bent gehuwd met een christen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de eigendomsakte van uw gronden, uw winkelvergunning, uw taskara, het paspoort van uw echtgenote, een identiteitsbewijs van uw vader, een doktersbriefje, zeventien foto's van u en uw echtgenote en een verkiezingskaart voor alsook drie enveloppes waarin de documenten werden opgestuurd (één vanuit Jalalabad en één vanuit Engeland)."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zeer vaag en ongeloofwaardig zijn. U legt geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielerelaas vormen én uw verklaringen zijn allesbehalve overtuigend om op zich bewijs te vormen. Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw huwelijk met de Roemeense orthodoxe Claudia M. Volgens uw verklaringen leerde u uw echtgenote kennen in 2005 en bent u drie jaar geleden getrouwd (CGVS 28/11/11 p.21). In de periode dat u in Afghanistan was hielden jullie contact via de telefoon (CGVS 28/11/11 p.21). Jullie verbleven in 2010 opnieuw zes maanden samen in Engeland en ontmoetten elkaar al meerdere keren in België (CGVS 28/11/2011 p. 24,25; CGVS 9/1/2012 p. 3,4,29). Bijgevolg kan van u verwacht worden dat u basisinformatie over uw echtgenotes familie, werk, verblijfsituatie etc. kent. U kent echter noch de geboortedatum, noch de verjaardag van uw echtgenote (CGVS 28/11/11 p.25). U weet verder ook niet welk beroep uw echtgenote uitoefent. Dat zij hier niets mocht over zeggen van haar baas en u er daarom niet meer naar vroeg klinkt weinig aannemelijk (CGVS 28/11/11 p.26). Bovendien kan u ook de namen van uw schoonouders niet opnoemen. Dat u zich niet met de persoonlijke zaken van iemand bezighoudt en dat u vreesde dat uw echtgenote u zou vragen of u met haar of met haar ouders huwde geldt hier niet als excuus (CGVS 28/11/11 p.28). Wanneer u verder gevraagd wordt of uw echtgenote dan nooit over haar moeder spreekt geeft u het uiterst ontwijkende antwoord dat uw echtgenote vroeg of u dronk omdat haar vader overleed door zijn alcoholverslaving (CGVS 28/11/11 p.28). Door de opeenstapeling van dergelijke vage en ontwijkende antwoorden op vragen over de identiteit van uw echtgenote wordt dit huwelijk ernstig in twijfel getrokken. Gezien de belangrijke rol die religie speelt in de Afghaanse context is het bovendien opmerkelijk dat dit thema ogenschijnlijk geen rol speelde in uw relatie. Het vormt voor u geen probleem dat ze zich niet heeft bekeerd om met u te huwen (CGVS 28/11/11 p.22). U verklaart dat het haar eigen keuze is of ze moslim wordt of niet en dat er over religie

geen discussies waren (CGVS 28/11/11 pp.22,23). Nog opmerkelijker is de manier waarop uw moeder reageerde op het nieuws van uw huwelijk. Toen u uw moeder vertelde dat u in het huwelijk was getreden met een christelijke vrouw maakte ze geen opmerking over haar godsdienst en zei ze enkel dat ze gelukkig was zolang u gelukkig was (CGVS 28/11/11 p. 22; CGVS 9/1/2012 p.7,8). In een maatschappelijke context waar het hachelijk is een andere religie dan de islam te belijden en waar een grote intolerantie aanwezig is tegen personen die zich met niet-moslims associëren, is het weinig aannemelijk dat u en uw moeder hier zo licht over gaan. Uw verklaringen omtrent de huwelijksplechtigheid zijn verder zo vaag en weinig gestoffeerd dat ook hier absoluut geen geloof aan kan worden gehecht. Eerst en vooral kan u enkel het jaar noemen waarin jullie zijn getrouwd. U kan de huwelijksdatum niet geven, noch het seizoen waarin het huwelijk werd voltrokken (CGVS 9/1/2012 p.6). Daarnaast is het opmerkelijk dat u over geen enkele foto of document beschikt dat uw verklaringen over de huwelijksplechtigheid kan staven. U verklaart dat er geen foto's werden genomen omdat u dat pas wilde doen bij uw officieel huwelijk (CGVS 28/11/11 p.23) en geeft ook aan dat er geen document bestaat waarop vermeld staat dat jullie zijn gehuwd (CGVS 28/11/11 p.24). Op de vraag waar jullie de huwelijksplechtigheid plaatsvond geeft u bijzonder ontwijkende antwoorden. Nadat deze vraag u drie keer werd gesteld zegt u dat jullie gewoon naar een restaurant zijn gegaan (CGVS 28/11/11 p.24,25). Het feit dat u uw moeder reeds had ingelicht over jullie huwelijk én dat u in 2010 zes maanden naar Engeland terugkeerde om bij uw echtgenote te zijn geeft aan dat het hier om een belangrijke gebeurtenis in uw leven gaat. Dat er zo weinig herinneringen of documenten van deze plechtigheid overblijven doet vermoeden dat deze niet heeft plaatsgevonden. De problemen die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan komen volgens uw verklaringen rechtstreeks voort uit uw huwelijk met de christelijke Claudia M. Vanwege dit huwelijk werd uw huis in brand gestoken, werd de hartaanval van uw moeder veroorzaakt en vreest u bij uw terugkeer te worden gedood. Gezien het feit dat er aan dit huwelijk geen geloof kan worden gehecht vanwege bovenstaande argumenten, worden ook de problemen die eruit voortvloeiden ongeloofwaardig geacht. Deze conclusie wordt bovendien bevestigd door de talrijke vage en weinig waarschijnlijke elementen in uw verdere verklaringen. Zo heeft u geen idee wie die huwelijkskandidate was, noch wie haar ouders waren en heeft u hier ook niet over geïnformeerd (CGVS 9/1/2012 pp.11,12). Aangezien het nieuws over uw ongelovigheid zich via deze personen heeft verspreid is het opmerkelijk dat u hier niets over weet. Bovendien verklaart u dat de broers van de huwelijkskandidate lid waren van de taliban (CGVS 9/1/2012 p.12) wat zeer vreemd is aangezien u de huwelijkskandidate niet kent. Alle informatie over de brand kwam u ter ore via uw assistent aangezien u op het moment van het huwelijksaanzoek en de brandstichting in Pesjawaar verbleef. Hij kan u echter niet zeggen wie uw huis in brand stak, enkel dat het om heel veel mensen ging (CGVS 9/1/2012 p.11). Gevraagd naar wie de begrafenis van uw moeder regelde antwoordt u dat die assistent dat misschien heeft gedaan of mensen van de moskee (CGVS 9/1/2012 p.12). Het is zeer onaannemelijk dat u verneemt dat uw moeder gestorven is maar dat u niet even checkt wat er nadien met haar gebeurd is, zeker gezien u contact had met uw assistent tijdens uw reis naar Europa en hem in België ook nog één à twee keer gehoord heeft (CGVS 9/1/2012 p.29). Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw huwelijk met een christelijke westerse vrouw en aan alle daaruit voortvloeiende problemen wordt bijgevolg geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Nangarhar te ontlopen. In dit verband dient er vooreerst op gewezen te worden dat u een succesvol zakenman blijkt te zijn die een groothandel (CGVS 28/11/11, p.20) runt in de stad Jalalabad en dikwijls op handelsreis is in Pakistan, in die mate zelfs dat u dankzij de opbrengst van uw handelsactiviteiten in staat was een smokkelaar te betalen die u drie keren een paspoort kon verschaffen waardoor u in 2005, 2008 en 2010 telkens 6 maanden in het Verenigd Koninkrijk kon doorbrengen. Hiertoe diende u de eerste keer 1.000.000 afghani te betalen (plusminus 15.000 euro), de twee volgende keren telkens 500.000 afghani (plusminus 7500 Euro) (CGVS 28/11/11, p.4,8,9) en uw recente reis naar België kostte u 15.000 US dollar (CGVS 28/11/11, p.4). Daarnaast zullen uw vroegere werkzaamheden als opiumdealer tijdens het talibanregime u ook een flinke duit opgebracht hebben. U verklaart tevens dat uw familie veel gronden bezit in Afghanistan (CGVS 28/11/11, p.5, 19) en dat u een huis kocht voor uw moeder in de stad Jalalabad (CGVS 09/01/12, p.7). Bovendien tonen uw handelsreizen, uw verschillende bezoeken aan Londen, uw vlotte kennis van het Engels en uw bewezen handelscapaciteiten aan dat u evengoed in

staat zal zijn een zakennetwerk uit te bouwen en te onderhouden bijvoorbeeld in Kaboel. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door Taliban in Kaboel zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Gezien bovenstaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul en rekening houdende met uw persoonlijke situatie, meer in het bijzonder uw financiële situatie als handelaar in edelstenen en bewezen capaciteiten om een zakennetwerk uit te bouwen en te onderhouden, ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uw hoofd een redelijk intern hervestigingsalternatief biedt conform artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde taskara, eigendomsakte van uw gronden, winkelvergunning en identiteitsbewijs van uw vader vermogen niet deze appreciatie te wijzigen aangezien deze een indicatie zijn van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Het paspoort van uw echtgenote en de zeventien foto's van u en uw echtgenote in België tonen enkel aan dat jullie elkaar ontmoet hebben en vormen geen bewijs voor het bestaan van jullie huwelijk. Het doktersbriefje dat u voorlegt heeft betrekking op een auto-ongeluk (CGVS 9/1/2012 p.3) en heeft bijgevolg geen uitstaans met uw asielmotieven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de volgende rechtsregels schendt: de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 EVRM. Verzoeker meent ook dat er een manifeste beoordelingsfout is gebeurd.

Verzoeker is van mening dat het CGVS onterecht twijfelt aan zijn huwelijk met mevrouw Claudia M. Verzoeker meent dat op basis van het feit dat hij een aantal zaken niet weet over zijn echtgenote en haar familie, het CGVS niet mag oordelen dat er ernstig wordt getwijfeld aan zijn verklaringen. Verzoeker heeft foto's en documenten bijgebracht en voegt aan zijn verzoekschrift een geschreven verklaring van mevrouw Claudia M. toe waarin ze zijn verhaal integraal bevestigt. Verzoeker voegt ook een fotokopie toe van treintickets waaruit duidelijk blijkt dat mevrouw Claudia M. hem zeer recent nog heeft bezocht. Hieruit kan volgens verzoeker worden afgeleid dat hij en Claudia M. wel degelijk gehuwd zijn.

Verzoeker stelt dat hij uit de provincie Nangarhar afkomstig is en dat deze provincie in de top 6 van de gewelddadigste provincies van Afghanistan staat. Verzoeker meent dat hem terugsturen naar dit gebied een manifeste schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Verder stelt hij dat hij in Kaboel geen enkel aanknopingspunt heeft en dat de algemene situatie in Kaboel een situatie van veralgemeend geweld is.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich hiervoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat aan het huwelijk met de Roemeense orthodoxe Claudia M. geen geloof kan worden gehecht. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij op de hoogte is van wezenlijke zaken zoals de geboortedatum of de verjaardag van zijn vrouw, haar beroep, de namen van haar ouders, hun huwelijksdatum en het seizoen waarin het huwelijk werd voltrokken. Het feit dat hij deze zaken niet weet ondermijnt zijn asielrelaas volledig.

De documenten die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, kunnen de geloofwaardigheid van het relaas niet herstellen. Het gaat immers om fotokopieën en aan fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend omdat ze gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn. Bovendien kan de geschreven verklaring door eender wie zijn opgesteld en vermeldt de verklaring, net zoals de treintickets, een andere familienaam dan degene die verzoeker tijdens zijn gehoor en in zijn verzoekschrift vermeldt.

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, §96 en §97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Nog volgens UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad is van mening dat verzoeker naar Kaboel kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010, dat op 24 augustus 2011 werd aangepast, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit

voor bermbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER